

SUNUŞ

TÜRKİYE'DEKİ SİYASİ-ANAYASAL GEÇİŞİN MEŞRUIYETİ ÜZERİNE

(15 Temmuz 2016 tarihli başarısız darbe girişiminden 9 Temmuz 2018'de kurulan “yeni anayasal düzen”e)

6771 sayılı Kanunla kurulan “anayasal düzen”, toplumu adeta ikiye böldü: Seçmenlerin yarısı, 16 Nisan 2017 Anayasa halkoylamasına evet derken Cumhurbaşkanı'nın kişisel beklentisine de olumlu yanıt vermiş oldu; diğer yarısı ise, “kişiselleştirilmiş anayasa projesi”ni, siyasal ve anayasal kazanımlar adına reddetti.

Siyasi ve anayasal sorunsal, anayasa referandumunun araçsallaştırılması ve araçsallaştırılma biçimi dikkate alınmadan anlaşılabilir. Demokratik bir hukuk devletinde gerekli olan fren-denge mekanizmaları, Türkiye Cumhuriyeti'ni, “demokratik hukuk devleti” olarak tanımlayan Anayasa madde 2 yürürlükte olduğu halde büyük ölçüde kaldırıldı.

1. Meclis uzlaşmasından kötüye kullanılan Anayasa değişikliklerine

7 Kasım 1982 Anayasası, 1987'den 2017'ye kadar 19 kere değiştirildi. Usul açısından bakıldığında bu değişiklikler iki grupta toplanabilir: TBMM'de kabul edilen değişiklik ve halkoylaması sonucu kabul edilen değişiklik.

- Bilindiği üzere, meclis uzlaşması yoluyla anayasal değişiklikler, sadece meclisin nitelikli çoğunluğu (milletvekili sayısının üçte ikisi) tarafından gerçekleştirilebilir.

- Buna karşılık, nitelikli çoğunluğa (milletvekili sayısının beşte üçüne) ulaşan ancak üçte ikilik oranı yakalayamayan anayasa değişikliklerinin referanduma götürülmesi zorunludur.

Bu ayrım, aşağı yukarı, yapılan değişikliklerin kronolojisini de yansıtır. Şöyle ki; Meclis uzlaşması ilk yirmi yıldaki (1987-2004 arası) değişiklikleri nitelerken, halkoylaması yoluyla Anayasa değişikliği, AK Parti'nin son on yıldaki (2007-2017) tek tercihi olmuştur.

2007, 2010 ve 2017 Anayasa halkoylaması, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki 1876 anayasal düzeninden bu yana elde edilen kazanımlara ve siyasal geleneklere bir meydan okuma olarak da değerlendirilebilir.

Yapılan değişiklikler, usul ve içerik yönünden karşılaştırıldığında, her birinin iki büyük anayasa konusuna öbeğlendiği gözlenebilir:

- Meclis uzlaşması ile gerçekleştirilen değişiklikler, genel olarak insan haklarına ilişkindir. Her değişiklik, anayasal özgürlük ve hakların hukukî rejimini biraz daha pekiştirmiş bulunuyor.

- Buna karşılık, halkoylaması sonucu kabul edilen değişiklikler, aksine, her düzenleme cumhurbaşkanının siyasi-anayasal düzendeki yerini güçlendirmeye yönelik olmuştur.

Referandum, usul ve içerik olarak araçsallaştırılmıştır: Demokratik bir yol olarak kabul edilen referandumun kötüye kullanımı ve içerik açısından ise Anayasa'nın bütünlüğünü bozan değişiklikler.

Diğer bir deyişle, istismarcı değişiklikler sadece yöntem ile sınırlı kalmamış, anayasal fren-denge mekanizmalarına da zarar vermiştir. 21 Ocak 2017'de 6771 sayılı Kanun ile yapılan değişikliklerin ve 16 Nisan 2017 halkoylamasının olağanüstü hâl koşullarında gerçekleştirilmiş olduğunu da hatırlatmak gerekir.

2. 24 Haziran 2018 Milletvekili ve Cumhurbaşkanlığı Seçimleri

Anayasa'nın 3 Kasım 2019 tarihinde yapılmasını öngördüğü ancak 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan seçimlere gelince, bu erken seçimin anayasaya uygunluğunu ve meşruiyetini tartışmalı hâle getiren iki sebep bulunmaktadır:

- **Uyum Yasaları:** 16 Nisan 2017'de onaylanan anayasa kanununa göre çıkarılması gerekli olan ve anayasa referandumundan itibaren 6 ay içinde yürürlüğe girmesi gereken uyum yasaları hazırlanmamıştır. Bu anayasal ihmale rağmen TBMM, erken seçim kararını aldıktan hemen sonra, hükümete kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi vermiştir. Böylece siyasi-anayasal geçiş, uyum yasaları yerine kanun hükmünde kararnameler yoluyla gerçekleştirilmiştir.

- **Olağanüstü Hâl:** Meşruiyet bakımından, 24 Haziran 2018 seçimleri, anayasa referandumunda olduğu gibi, olağanüstü hâl altında yapılmıştır.

Bu bağlamda, yeniden seçilen görevdeki cumhurbaşkanı, yanlış bir ifade ile "cumhurbaşkanlığı hükümet sistemi" olarak adlandırılan yeni anayasal düzeni uygulamaya geçirme sürecini tamamlamıştır. Kurulan

rejimin niteliği üzerine bir tartışmaya girmesek bile, bu “yeni” sistemin meşruiyeti iki sorun nedeniyle gölgelenmiştir: (16 Nisan 2017 tarihli) anayasa referandumunun olağanüstü hâl koşullarında yapılmış olması ve, yine (24 Haziran 2018) yasama seçimleri ve cumhurbaşkanlığı seçiminin de olağanüstü hâl altında yapılması. Burada hızlıca bir tespitte bulunmak yerinde olur: Halkoylaması, anayasal demokrasi için değil, daha ziyade kazanımları ve siyasi-anayasal gelenekleri ortadan kaldırma ve iktidarın eldeğiştirme yolunu tıkama ereğinde araçsallaştırılmıştır.

Son olarak, 16 Nisan 2017’de değıştirilen haliyle anayasal metin, 9 Temmuz 2018’de yürürlüğe girmiştir. Yeni anayasal kurguda yürütme yetkisinin tamamı; cumhurbaşkanı, devletin başı, bir siyasi partinin lideri gibi birçok sığata sahip tek bir kişiye verilmiştir.¹

3. Cumhurbaşkanlığı kararnameleleri ve TBMM’nin özerkliği

Cumhurbaşkanlığı kararnameleleri, cumhurbaşkanının düzenleme yetkisinin temel araçlarıdır.

Bu kararnameleler, konu bakımından yürütme alanının sınırlarını aşmaktadır. Kararnameleler yoluyla devlet kurumlarının yeniden yapılandırılması sürecinde yasama yetkisi ile yürütme yetkisinin birbirine karışması kaçınılmazdır.

Meclisin konumu bakımındansa, yürütme yetkisinin özerkliği, muhalefet partilerinin yeni anayasal düzendeki birincil kaygısı hâline gelmiştir.

İlk oturumlarda, (Cumhur İttifakı adı altında) cumhurbaşkanını destekleyen siyasi partiler ile muhalefet partileri arasında TBMM’nin gündemine dair yoğun tartışmalar olmuştur.

TBMM’nin yeni anayasal düzene uyum amacıyla önceliğı iç tüzüğüne vermesi gerekirken, “Cumhur İttifakı”, olağanüstü hâlin 18 Temmuz 2018’de kaldırılmasını takip edecek geçiş dönemi Fransa benzeri bir 3 yıllık kanun hazırlamayı tercih etmiştir.

---

¹ Cumhurbaşkanının liderliğindeki Adalet ve Kalkınma Partisi, (600 milletvekilliğinden 295’ini alarak) TBMM’deki çoğunluğunu kaybetmiştir. Bu nedenle, müttefiki olan (ve 49 milletvekili bulunan) Milliyetçi Hareket Partisi’nin desteğine ihtiyaç duyuyor. Esasında Erdoğan, AKP-MHP arasında kurulan “Cumhur İttifakı” sayesinde seçilebildi. Diğer 3 parti; 146 milletvekilliğı kazanan CHP, 67 milletvekili ile temsil edilen HDP ile 43 vekilli İyi Parti, TBMM’deki Cumhur İttifakı’nın karşısında yer alan “muhalefet bloku”nu oluşturuyor.

Meclis'teki ikinci büyük parti olan ve siyasi rejimin değiştirilmesine başından beri karşı çıkan Cumhuriyet Halk Partisi (CHP), aynı zamanda yalnız başına dava yolu ile Anayasa Mahkemesi'ne gidecek siyasi grup olarak, geçiş dönemi düzenlemelerine karşı iptal başvurularında bulunmuştur.

Bu süreçte, Anayasa Mahkemesi'nin soyut denetimine konu olan başlıca hukuki işlemler dört kategoride toplanabilir:

- Mevzuatın yeni anayasal düzenle uyumlu hâle getirilmesi için TBMM'nin Hükümet'e kararname çıkarma yetkisini verdiği yetki kanunu.²

- Yetki kanunu çerçevesinde hükümetçe çıkarılan pek çok kararname.³

- Devlet kurumlarının yeniden yapılandırılması amacıyla çıkarılan çok sayıda cumhurbaşkanlığı kararnamesi (CBK).

- 27. Dönem TBMM tarafından oylanan kanunlar (...)

Olağanüstü hâlin akibetine gelince, bir tür OHAL'i "olağanlaştırma"(!) yasası olarak nitelenebilecek 7145 sayılı Kanun, anayasal düzlemde kaldırılmış olmakla birlikte, olağanüstü hâle 3 yıllığına "yasal zemin" kazandırmış oldu. Olağanüstü hâl kararnamelerine kazandırılan bu hukuki statü, olağanüstü hâlin de devamı anlamına geliyor. Bu nedenle, olağanüstü hâl kapsamındaki kararnamelerle görevlerinden uzaklaştırılan ve dosyaları halen Olağanüstü Hâl İşlemleri İnceleme Komisyonu'nda "bekletilen" (yüzünü bini aşkın) memur ve kamu görevlisi açısından büyük bir bekleyiş söz konusu.

İbrahim Ö. Kaboğlu

27 Ağustos 2018

---

² Yetki kanunu, "yeni" anayasal düzende yer almıyor.

³ Yetki kanunu ile çıkarılan kararnameler kategorisi de 6771 sayılı Kanun ile yürürlükten kaldırılmış bulunuyor.

FOREWORD

THE LEGITIMACY OF THE POLITICO-CONSTITUTIONAL TRANSITION IN TURKEY

(From the failed coup attempt on July 15, 2016 to the “new constitutional order” of July 9, 2018)

The “new constitutional order” in Turkey divides the society into two: half of the voters followed the personal will of the President of the Republic; the other half contested it in the name of political and constitutional achievements.

To better understand Turkey’s politico-constitutional issues, it is important to recall how the constitutional referendum was instrumentalized in order to abolish the mechanism of checks and balances, the core of a democratic rule of law, despite Article 2 of the Constitution, that is currently in force and that states: “The Republic of Turkey is a democratic (...) state governed by rule of law.”

1. Parliamentary compromises to unlawful changes

The Constitution of November 7, 1982 has been amended and revised 19 times from 1987 to 2017. In terms of the procedures followed, these changes can be grouped into two categories:

- Firstly, constitutional amendments by the parliamentary compromise carried out by a qualified majority (two-thirds of the deputies) in the National Assembly.

- Secondly, constitutional amendments which obtained a majority that is less than two-thirds but more than or equal to three-fifths of the deputies and submitted to a referendum.

This distinction broadly corresponds to the chronological account of the amendments: parliamentary compromise characterized the first two decades (1987-2004) while constitutional referendum has been the sole choice of the ruling party of the last decade (2007-2017).

The constitutional referendums that took place in 2007, 2010 and 2017 may be conceived of as a challenge to the achievements secured and constitutional traditions developed since the 1876 constitutional order established under the Ottoman Empire.

But is there a correlation between the procedure followed and the modification made?

- The amendments made by the parliamentary compromise generally concern human rights. Each amendment has strengthened the legal regime of constitutional freedoms and rights.

- Each amendment approved by the referendum, on the contrary, consolidated the power of the president of the republic within the politico-constitutional order.

The referendum process reflects a twofold instrumentalization: the misuse of referendum which is conceived as a democratic tool and the unmethodical modifications in respect of substance. In other words, the misuse is not only about the procedure, it also weakened the constitutional mechanisms of checks and balances. It should be noted that the amendments approved by the referendum of April 16, 2017 took place under the state of emergency.

2. The legislative and presidential elections of June 24, 2018

Two things enable us to question the constitutionality and legitimacy of the early elections of June 24, 2018, which were originally scheduled by the Constitution for November 3, 2019:

- Harmonization laws: The harmonization laws which should be put into effect within 6 months of the constitutional referendum of April 16, 2017 have not been enacted. Instead, breaching the constitution, the National Assembly authorized the cabinet to issue decrees following the parliamentary decision on early elections. As a result, the politico-constitutional transition was achieved by decrees, instead of the harmonization laws required by the constitution.

- The state of emergency: As for the legitimacy, like the constitutional referendum, the elections of June 24, 2018 took place under the state of emergency.

In this context, the re-elected incumbent president has begun to put into practice a new constitutional order, falsely called “a presidential government system”. Regardless of the character of the established regime, this “new” system is challenged by twin problems of legitimacy: the constitutional referendum (of April 16, 2017) and the legislative and presidential elections (of June 24, 2018) were both held under the state of emergency. This enables us to make a quick remark: the referendum was not used to promote constitutional democracy, but rather to suppress politico-constitutional achievements and the opportunities for alternation in power.

Finally, the constitutional text as amended on April 16, 2017 came into force on July 9, 2018. In the new constitutional order, the entirety of executive

power is vested in one person alone who combines different qualities such as president of the republic, head of state, leader of a political party, etc.¹

3. Presidential decrees and the autonomy of the National Assembly

Presidential decrees are the main instruments of the regulatory power of the President of the Republic.

These decrees go beyond the executive domain. Overlap is inevitable between the legislative and executive powers while restructuring the state apparatus through presidential decrees.

When it comes to the status of the National Assembly, the autonomy of the legislative power has become a primary concern of the opposition parties in the new constitutional order.

The first legislatures provoked intense debate between political parties in support of the President of the Republic (under the name of People's Alliance) and those opposing with regard to the agenda of the National Assembly.

While the National Assembly should give priority to its internal regulation in order to be in line with the new constitutional order, the "People's Alliance" preferred to draft a 3-year law, inspired from France, in order to put in place a period of transition with the lifting of the state of emergency on 18 July 2018.

The Republican People's Party (CHP), the second largest in the National Assembly, which has challenged the change of political regime from the very beginning, is also the main political group to approach the Constitutional Court. (If an action for annulment is sought, the case must be filed before the Court within 60 days of the publication in the Official Gazette of the act which is the subject of the constitutionality review.)

Currently, there are four categories of laws which are subject to the Court's abstract control:

- The empowering law adopted by the National Assembly which authorizes the cabinet to issue decrees for the harmonization of current legislation in line with the new constitutional order.²

---

¹ The Justice and Development Party (AKP), chaired by the President of the Republic, has lost its majority in the National Assembly (295 deputies out of 600). He therefore needs support from his ally, the Nationalist Movement Party (MHP - 49 deputies). Indeed, Mr. Erdoğan was elected only with the help of the "People's Alliance" established between the ruling AKP and the MHP (45 deputies). The other three political parties; the Republican People's Party (CHP) with 146 deputies, the Peoples' Democratic Party (HDP) represented by 67 deputies as well as the Good Party (İYİ Party) with 43 deputies constitute the block of opposition in the National Assembly.

² The empowering law no longer exists in the "new" constitutional order.

- Several decrees enacted by the cabinet within the framework of the empowering law.³

- Several presidential decrees enacted to restructure state apparatus.

- Laws adopted by the National Assembly such as the 3-year law aiming at normalizing the state of emergency.

The cases for annulment of legal acts to be submitted to the Court will be prepared before the beginning of the new legislative year in October.

When it comes to the impact of the state of emergency, although it was officially lifted, the “normalization” law has “legalized” it for a period of 3 years. The legalization of the decrees issued under the state of emergency means that the state of emergency continues. There is a great expectation, however, on the part of the civil servants and public officials who were dismissed in emergency decrees (more than 130,000) and whose applications remain “blocked” before the Commission on Examination of the State of Emergency Procedures that their cases will be remedied.

İbrahim Ö. Kaboğlu

August 27, 2018

---

³ The decrees enacted within the framework of the empowering law became also invalid since the cabinet which issued them was abolished.

AVANT-PROPOS

DE LA LEGITIMITE DE LA TRANSITION POLITICO- CONSTITUTIONNELLE EN TURQUIE

**(Du coup d'état avorté du 15 juillet 2015
au "nouvel ordre constitutionnel" du 9 juillet 2018)**

Le "nouvel ordre constitutionnel" en Turquie divise la société en deux parties: la moitié des électeurs a suivi la volonté personnelle du Président de la République alors que la deuxième moitié l'a contesté au nom des acquis politico-constitutionnels.

Pour mieux comprendre la problématique politico-constitutionnelle de Turquie, il convient de rappeler comment le référendum constitutionnel a été instrumentalisé de manière à supprimer les mécanismes de freins et d'équilibres nécessaires à un Etat de droit démocratique, et ce alors que l'article 2 de la Constitution selon lequel "La République de Turquie est un Etat de droit démocratique ..." est toujours en vigueur.

1. Des compromis parlementaires aux modifications abusives

La Constitution du 7 novembre 1982 a été modifiée, remaniée et révisée 19 fois de 1987 à 2017. Du point de vue de la procédure, ces révisions peuvent être regroupées en deux catégories:

-d'une part, une révision constitutionnelle par le compromis parlementaire ne peut être effectuée que par la majorité qualifiée (deux tiers des députés) à l'Assemblée nationale.

-d'autre part, une révision constitutionnelle qui obtient la majorité qualifiée (trois cinquièmes des députés), mais qui reste en dessous de deux tiers, doit être soumise au référendum.

Cette distinction correspond grosso modo à l'aspect chronologique des modifications: alors que le compromis parlementaire a marqué les deux premières décennies (1987-2004), le référendum fut le choix unique du parti au pouvoir de la dernière décennie (2007-2017).

Les référendums constitutionnels qui ont eu lieu en 2007, en 2010 et en 2017 peuvent être conçus comme un défi aux acquis et aux traditions constitutionnels établis depuis la charte constitutionnelle de 1876 sous l'Empire ottoman.

Y a-t-il une corrélation entre l'aspect procédural et l'aspect substantiel des modifications effectuées ?

- Les révisions effectuées par le compromis parlementaire concernent en général les droits de l'homme. Chaque modification a affermi le régime juridique des libertés et droits constitutionnels.

- Quant aux révisions approuvées par le référendum, à l'inverse, chaque révision a consolidé la place du Président de la République dans l'ordre politico-constitutionnel.

En fait, le procédé référendaire reflète une double instrumentalisation: l'abus du référendum conçu comme voie démocratique et la modification abusive du point de vue du contenu. Autrement dit, les modifications abusives n'étant pas limitées par l'aspect procédural ont atténué également les mécanismes du frein et d'équilibres constitutionnels. Il faut rappeler que la modification et le référendum du 16 avril 2017 ont eu lieu sous l'état d'urgence.

2. Les élections législatives et présidentielles du 24 juin 2018

Quant aux élections du 24 juin 2018 alors qu'elles étaient prévues par la Constitution pour le 3 novembre 2019, deux séries de raisons ont mis en cause la constitutionnalité et la légitimité de ces élections anticipées:

- Lois d'harmonisation: Les lois d'harmonisation exigées par la loi constitutionnelle approuvée le 16 avril 2017 qui devraient être mises en vigueur dans 6 mois à partir du référendum constitutionnel n'ont pas été élaborées. Malgré cette omission constitutionnelle, l'Assemblée nationale, à la suite de sa décision d'anticiper les élections, a habilité le Gouvernement à édicter les décrets-lois. De ce fait, la transition politico-constitutionnelle a été réalisée par les décrets-lois, au lieu des lois d'harmonisation.

- L'état d'urgence: Du point de vue de la légitimité, les élections du 24 juin 2018 ont eu lieu sous l'état d'urgence à l'instar du référendum constitutionnel.

Dans ce contexte, le président sortant qui a été réélu a entamé la mise en pratique de nouvel ordre constitutionnel, appelé faussement, "le système gouvernemental présidentiel". Sans entrer dans le débat sur le caractère du régime établi, ce "nouveau" système est ombré encore par un double problème de légitimité: le référendum constitutionnel (du 16 Avril 2017) organisé sous l'état d'urgence et les élections législative et présidentielle (du 24 juin 2018) qui ont été lieu aussi sous l'état d'urgence. De ce fait, il convient de faire une remarque rapide: le référendum n'a pas été utilisé pour la démocratie constitutionnelle, mais plutôt pour supprimer les acquis politico-constitutionnels et barrer les voies de l'alternance politique.

Finalement, le texte constitutionnel tel qu'il a été modifié le 16 avril 2017 est entré en vigueur le 9 juillet 2018. Dans la nouvelle configuration constitutionnelle, la totalité du pouvoir exécutif est détenue par une personne qui

cumule plusieurs qualités telles que celles de président de la République, chef de l'Etat, président du parti politique, etc.¹

3. Décrets-lois présidentiels et l'autonomie de l'Assemblée nationale

Les décrets présidentiels sont les instruments principaux du pouvoir réglementaire du Président de la République.

Ces décrets dépassent le domaine exécutif du point de vue de l'objet. Le chevauchement est inévitable entre la fonction législative et la fonction exécutive pendant la restructuration des appareils étatiques par le biais des décrets présidentiels.

Du point de vue de la place de l'Assemblée nationale, l'autonomie de la fonction législative est devenue une préoccupation primordiale des partis d'opposition dans le nouvel ordre constitutionnel.

Les premières législatures ont suscité les débats intenses entre les partis politiques qui ont soutenu le Président de la République (sous "l'alliance présidentielle") et les partis politiques d'opposition en ce qui concerne l'ordre du jour de l'Assemblée nationale.

Alors que l'AN devrait accorder la priorité au Règlement intérieur pour l'adapter à la nouvelle configuration constitutionnelle, "l'alliance présidentielle" a préféré élaborer une loi de 3 ans à l'instar de France afin de mettre en place une période de transition à la suite de l'abolition de l'état d'urgence le 18 juillet 2018.

Le parti républicain du peuple (CHP), deuxième parti à l'Assemblée nationale, qui a contesté depuis le début le changement du régime politique, constitue aussi le groupe politique principal pour saisir la cour constitutionnelle (CC). La CC, par voie d'action en annulation doit être saisie dans 60 jours à partir de publication au J.O. de l'acte qui fait l'objet du contrôle de constitutionnalité.

Ceci dit, actuellement, 4 catégories de normes font l'objet du contrôle abstrait de la CC.:

- la loi d'habilitation de l'Assemblée nationale pour les décrets-lois afin d'adapter la législation au nouvel ordre constitutionnel.²

---

¹ L'AKP, le Parti de justice et de développement, présidé par M. le Président de la République a perdu sa majorité à l'Assemblée nationale (295 députés sur 600). Il a besoin donc de soutien de son allié le MHP, le Parti du mouvement national (49 députés). En effet, M. Erdoğan n'a été élu qu'à l'aide de "l'alliance républicaine" de l'AKP et du MHP (45 députés). Les autres trois partis, le CHP (le Parti républicain du peuple) qui a obtenu 146 députés et le HDP (le Parti démocratique des peuples), représenté par 67 députés ainsi que le Bon Parti avec 43 députés constituent le bloc de l'opposition dans l'Assemblée nationale, le bloc par rapport à l'alliance républicaine.

- plusieurs décrets-lois édictés par le Gouvernement dans le cadre de loi d'habilitation.³

- plusieurs décrets présidentiels édictés afin de restructurer les appareils étatiques.

- les lois votées par l'AN telle que la loi pour une durée de 3 ans afin de normaliser l'état d'urgence.

En attendant la rentrée législative en début d'octobre, les dossiers des actes juridiques qui font l'objet de recours constitutionnel sont en cours de préparation.

Quant aux effets de l'état d'urgence, alors qu'il a été supprimé sur le plan constitutionnel, la loi de "normalisation"(!) a "légalisé" l'état d'urgence pour une durée de 3 ans. De plus, la légalisation des décrets-lois de l'état d'urgence signifie la continuité de l'état d'urgence. De ce fait, il s'agit d'une grande attente de la part des fonctionnaires et d'agents publics limogés (plus de 130.000) par les décrets-lois édictés dans le cadre de l'état d'urgence dont leurs dossiers sont toujours "bloqués" devant la Commission d'études des actes de l'état d'urgence.

İbrahim Ö. Kaboğlu

Le 27.08.2018

---

² La loi d'habilitation n'existe plus dans le " nouvel " ordre constitutionnel.

³ Les décrets-lois édictés des lois d'habilitation ont été aussi supprimés du fait que le Gouvernement a été supprimé.